

Tecnoloxías emerxentes en e-learning: M-Learning

- Actualizado (16.12.2005)

1. Introducción: Tecnoloxías Móviles

A tecnoloxía sen fíos (tamén coñecidas polo seu termo en inglés, Wireless) abarca un campo moi amplo, que inclúe todo desde aplicacións fixas sen cables (por exemplo unha LAN 802.11 sen fíos) a aplicacións móbiles (por exemplo acceso a datos con un teléfono móbil con tecnoloxía GPRS ou 1XRTT) .

Atendendo á clasificación tradicional, que se fixa nas diferencias de anchos de banda, cobertura, custos derivados, etc. as aplicacións das tecnoloxías sen fíos pódense dividir en Redes de Datos, Voz e Mensaxería; PDA (Persoal Dixital Assistant) e outros dispositivos para conexión a Internet.

As Redes de datos sen fíos permiten a conexión dunha rede de área local (LAN) a través dunha conexión sen fíos vía radio. Ultimamente lograronse progresos significativos na resolución dalgunhas limitacións que afectan a adopción de tecnoloxías sen fíos, disparidade de estándares, baixo ancho de banda ou o elevado custo de infraestruturas e servizos. O estándar que se impuxo para este tipo de tecnoloxía é o IEEE 802.11 . Mediante as redes de datos sen fíos pódense abaratar moito os custos de conexión dunha institución, evitando a necesidade de conectar fisicamente todos os equipos mediante cableado. Unha zona baixo a cobertura desa rede permitiría a conexión de equipos individuais de forma moi sinxela, dispoñendo dunha tarxeta de rede sen fíos.

A mobilidade é unha das grandes vantaxes da tecnoloxía sen fíos, permitindo liberdade a equipos (sempre dentro da cobertura de rede) para ser trasladados a outra parte, sen ter que reconfigurar a súa conexión á LAN.

Unha das primeiras e máis populares aplicacións da tecnoloxía sen fíos é a telefonía móbil, que permite o envío e recepción de voz e datos. Na actualidade, a casi totalidade baséanse en estándares de codificación dixital, que permiten diferentes posibilidades. Os máis extendidos son o Global System for Mobile Communications (GSM), Time Division Multiple Access (TDMA), ou Code Division Multiple Access (CDMA). O rendemento depende do estándar que se utilice, acadando taxas de ata 16 kilobits por segundo (Kbps).

Espérase que hacia o ano 2004 os novos estándares dixitais, coñecidos como Servizos de Terceira Xeración ou 3G , teñan taxas de transferencia 30 veces máis rápidas ás actuais e capacidades melloradas.

2. PDAs e outros dispositivos para conexión a Internet.

Os PDA (Personal Digital Assistant) son pequenos dispositivos, que naceron orixinalmente como unha evolución das agendas dixitais persoais, pero que melloraron as súas prestacións rapidamente. Servizos como WAP, protocolo para acceso a información en Internet a través de PDAs e outros dispositivos móbiles, extendéronse, e son ofrecidos polas principais operadoras de telefonía móbil. Aínda que éste é un acceso parcial, textual, a Internet, pode ser de moita utilidade para acceder a servizos de información, banca electrónica, e-mail, etc. Estímase que o 95% dos dispositivos móbiles empregan o protocolo WAP para amosar contido. Sen embargo, a popularidade deste servizo non foi tan rápida como se prevía, debido ó baixo ancho de banda dispoñible e custos relativamente altos principalmente.

3.- Aplicacións para o e-learning

O acceso á rede a través de tecnoloxías sen fíos pode ofrecer múltiples vantaxes no campo da educación. A propia Universidade de Santiago de Compostela sinalaba, nun estudio elaborado polo CETA , éstas como las principais vantaxes:

- Para acceder ós programas académicos que utilicen recursos electrónicos, poñéndoo a disposición dos estudantes.

Para vincular directamente ós estudantes cos recursos en liña, tales como o catálogo bibliotecario, a búsqueda electrónica de asistencia, o acceso a materiais curriculares electrónicos, etc.

Para prover acceso directo ós estudantes ós dispositivos de apoio instruccional, tales como as páxinas Web de cursos, os servidores de arquivos, a impresión, etc.

Para posibilitar a extensión das discusións de aula a través da comunicación electrónica entre estudantes e entre estudantes e profesores, tanto en tempo real como por correo electrónico ou a través de grupos de discusión.

Para posibilitar as comunicacións entre estudantes, tanto da propia USC como destes cos de outras universidades, en actividades extracurriculares, de socialización, de grupos de interese especiais e outras actividades comunitarias.

Para contribuir a aliviar as presións sobre as Aulas de Informática, que non poden por si soas dar soporte axeitado ás demandas dos estudantes de acceso ós recursos da rede.

A popularización dos dispositivos móbiles de acceso a Internet (PDAs, móbiles de última xeración), tamén ofrece prometedoras vantaxes ó e-learning. De fecito, acuñouse un novo termo “m-learning” , para referirse á infraestrutura que inclúe un LMS que xunto cunha pequena interface de acceso, permita no futuro o acceso a materiais e servizos de formación desde PDAs, televisión, e outros dispositivos. Estase tamén traballando para integrar outros elementos, como recoñecemento de voz e sintetizador de voz, interacción peer-to-peer (entre usuarios) e soporte á aprendizaxe colaborativa.

Moitas universidades están interesadas nesta tecnoloxía. A UNED creou o primeiro portal universitario de telefonía móbil baseado en tecnoloxía WAP, con servizos académicos avanzados. Na actualidade, ofrece información para acceder a cursos virtuais, novas, buscador na súa base de datos, consulta de calificacións, acceso á rede de videoconferencias da UNED, e a posibilidade de asistir en directo a actos académicos e docentes.

Máis Información

- The m-learning project
- MOBIlearn project
- Proxecto de Acceso Universal ás Redes Informáticas
- Campus da UNED
- “How to determine your readiness for mobile e-learning”